

Tartalom

A csillagszemű juhász	4
Az égig érő paszuly	7
Ördög Rózsa	10
Az aranypálca	17
Szélike királykisasszony	20
A tűzmadár	26
Az elrabolt királykisasszony	31
Kié a táltos ló	37
A vörös tehén	41
A banya	45
János diák	49
A táltos Jankó	55
A szegény csizmadia és a Szélkirály	62

A csillagszemű juhász

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Ez a király olyan hatalmas volt, hogy ha eltüsszentette magát, az egész ország népének rá kellett mondani: adj' isten egészségére! Hogyha náthás volt, nem is lehetett más szót hallani az országban, mint: „Adj' isten egészségére!” Minden ember mondta, csak a csillagszemű juhász nem akarta sohase mondani. Megtudta ezt a király, nagyon megharagudott, s maga elé hívatta a juhászt.

Elmegy a juhász, s megáll a király előtt, aki éppen a trónusán ült, és nagyon mérges volt.

— Mondd mindjárt: adj' isten egészségemre! – kiáltott rá.

— Adj' isten egészségemre – mondta a csillagszemű juhász.

— Nekem, nekem, te gazember! – kiabált a király.

— Nekem, nekem, felséges uram – válaszolt a juhász.

— De nekem, énnekem! – ordított magából kikelve a király. –

Mondd azt tüstént, hogy adj' isten egészségére, felséges királyom!

— Nem mondom biz én addig, amíg a királykisasszonyt hozzám nem adják feleségül.

A királykisasszony is ott ült a szobában egy kisebb trónuson. Nagyon megtetszett neki a bátor legény, s egy szóval sem mondta, hogy nem megy hozzá. De bezzeg a király kékült-zöldült dühében, s nyomban megparancsolta, hogy vessék a juhászt a fehér medve tömlőcébe. Megfogták a darabontok, s belevetették. De mikor a medve meglátta a csillagszemét, a tömlőc legtávolabbi szögletébe kucorodott, s nem merte bántani. Jön reggel a hoptester, hogy összeszedje a juhász csontjait, s látja, hogy annak kutya baja. Felvezette a királyhoz.

— No, te gazember, most közel voltál a halálhoz, mondod-e nyomban, hogy adj' isten egészségemre?

A banya

Hol volt, hol nem volt, még a világon is túl volt, volt egyszer egy szegény ember, s annak három fia. Nagy legény volt mind a három, szerettek volna megházasodni. Mondják az apjuknak, hogy mit akarnak.

— Jól van – mondja a szegény ember –, hanem elég, ha egyszerre egy fiam házasodik. Menjete el, s amelyik a legszebb virágot hozza közületek, az házasodjék meg.

A két nagyobbik legény a faluból ki sem ment. Mind a kettőnek volt kedvese, hoztak azoktól szép virágbokrétaikat. Hanem a legkisebbiknek nem volt senkije, semmije, az elment a faluból, s ment nagy búsán hegyeken-völgyeken át. Egyszerre csak egy rengeteg erdőbe ér, s rengeteg erdő közepében meglát egy régi palotát, palota körül egy virágoskertet.

— Hej, istenem, istenem – sóhajtott a legény –, bezzeg ebből a kertből vihetnék szép virágokat!

Amint így sóhajtozik magában, kijön a kertből egy csúnya vén banya, s kérdi:

— Mért búsulsz, te szegény legény?

